

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **O. Z.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem se sídlem v Brně, Bašty 2, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2005, č. j. 62 Az 106/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán), ze dne 29. 11. 2004, č. j. OAM-3237/VL-07-19-2004, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že krajský soud nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu stěžovateli z důvodů vymezených v ust. § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále provedl definici ust. § 12, § 2 odst. 6 zákona o azylu, když zdůraznil, že příčinou jeho

odchodu z Ukrajiny byl strach z útoků jeho věřitelů. Patří tedy k ekonomicky slabé sociální skupině, a proto má strach, že mu ukrajinské orgány nebudou schopny zajistit bezpečnost. Domnívá se tedy, že má nárok na udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící tomu, že by mohl být pronásledován, naopak je zřejmé, že si chtěl azylovým řízením legalizovat pobyt. Navrhl kasační stížnost společně s návrhem na přiznání odkladného účinku zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. S ohledem na konstrukci stížních bodů, které jsou pouze obecným poukazem stěžovatele na některá ustanovení zákona o azylu, která byla dle jeho názoru porušena, aniž by upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení daných skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že v předchozím řízení došlo k nesprávnému výkladu pojmu pronásledování či že stěžovateli nebyl udělen azyl dle ust. § 12 zákona o azylu, neboť sám ve své kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti či důvody zpochybňující jak úvahu správního orgánu, tak i soudu. Výše uvedené platí tím spíše, když stěžovatel v průběhu azylového řízení vůbec netvrdil, že by byl pronásledován; naopak uvedl, že důvodem jeho žádosti o azyl je, že si půjčil peníze na vyléčení své dívky, které teď nemůže vrátit, a že obdržel správní vyhoštění. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ Z tohoto důvodu není tato stížní námitka stěžovatele důvodná.

S ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlédl k námitce stěžovatele týkající se jeho strachu z útoků věřitelů a dále k jeho příslušnosti k ekonomicky slabé sociální skupině.

Za výše uvedených okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal

vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu